

- en bönevandring tillsammans med Johannes

Joh 8:48-59

Det är allt eller inget med Jesus. Den som tycker att han bara är ganska intressant, eller en god lärare, men inte Guds son kan inte alls ha förstått vad han faktiskt lär. För Jesus lär att han är Guds son, och om han nu inte är det kan han väl inte heller vara en särskilt god lärare. Vad är han då? En galning? En bedragare?

"Kan någon av er bevisa att jag har syndat? Om jag talar sanning, varför tror ni mig då inte?", frågar Jesus (v.46). Motståndarnas svar är fattigt. Utan fakta i målet hemfaller de åt ren (eller smutsig) pajkastning. – Du är en... en... samarier! En anklagelse som säger mer om åklagarna än om den anklagade.

De bistra männen fortsätter: - Du är besatt!

Jag undrar om inte änglarna tappade hakan inför dessa ord. Guds son har lämnat Himmelens härlighet, stigit ner från tronen och avstått från sin jämlikhet med Gud; han har gett upp allt, en värld utan sorg och död, glädje utan gränser och änglavärldens tillbedjan för att istället...

För att istället födas i ett smutsigt stall, på en bakgård i en liten landshåla i en mörk och eländiga värld. Och han hade gjort det allt för dem. För dessa män, för deras barn och barnbarn och barnbarnsbarn. Och vad händer? Dessa små kryp på ett dammkorn i universum anklagar Guds son för att vara besatt.

Fast det är klart. Han utmanar Jesus. Det gör han. *"Sannerligen, jag säger er: den som bevarar mitt ord skall aldrig någonsin se döden."* *"Er fader Abraham jublade över att han skulle få se min dag. Han fick se den och glädde sig."* *"... jag är och jag var innan Abraham blev till."*

Och Bibeln säger: *"Då tog de upp stenar för att kasta på honom, men Jesus försvann och lämnade templet."*

Varför så starka reaktioner?

För att Jesus satte allt på spel - och för att hans motståndare förstod det.

För dem var detta klartext. Jesus påstod att han var Guds jämlike, och i deras öron var det hädelse. Och det var det förstås.

Om det nu inte var sant.

Men om det var sant, å andra sidan, så är det inte så konstigt om Abraham jublade, för då betyder det att Gud har kommit till oss, och att vår ensamhet är bruten.

Bön: *"Herre, om du är den du sa att du var då har dina ord täckning. Du sa att den som bevarar dessa ord aldrig skulle se döden. Och även om de, som alla andra måste dö en gång, så skulle det inte vara döden de såg, utan dig. Som Abraham som blev jublande glad. Så hjälp mig att tänka på dig när jag tänker på framtiden, och bli glad. Jublande glad, över att du ska komma tillbaka."*

Micael Nilsson